11. 2. 2008

ID: 52943

Pokračování v trestném činu

Pokračování v trestném činu je vyloučeno, jestliže některé dílčí útoky jsou spáchány ve formě pachatelství či spolupachatelství a některé ve formě účastenství, protože u účastenství naplnil organizátor, návodce nebo pomocník jinou skutkovou podstatu trestného činu. V takovém případě ani není možné škody (příp. prospěch) sčítat.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 8 Tdo 1236/2006-I, ze dne 10.5.2007)

Nejvyšší soud České republiky projednal ve veřejném zasedání dovolání obviněného J. J., proti usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 30. 11. 2005, sp. zn. 5 To 92/2005, který rozhodl jako soud odvolací v trestní věci vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 40 T 2/2004, a rozhodl tak, že podle § 265k odst. 1, 2 tr. ř. se ohledně obviněného J. J. zrušují usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 30. 11. 2005, sp. zn. 5 To 92/2005, a rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 16. 6. 2005, sp. zn. 40 T 2/2004, jakož i těmto rozhodnutím předcházející rozsudek Vrchního soudu v Olomouci ze dne 8. 12. 2004, sp. zn. 5 To 110/2004, v celé odsuzující části. Podle § 265k odst. 2 tr. ř. se současně zrušují také další rozhodnutí na zrušené části rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Podle § 265m odst. 1 tr. ř. se ve věci znovu rozhoduje tak, že obviněný J. J., se uznává vinným, že
A.
společně s obviněnými I. H., M. J. a O. H. (již v minulosti pravomocně odsouzenými) se dopustil jednání spočívajícího v tom, že obviněný M. J. několik dnů před 18. 7. 2002 začal organizovat loupežné přepadení kamionu s cukrem jedoucího z cukrovaru V.; za tímto účelem posílal obviněného I. H. a O. H., aby sledovali, kdy kamiony z cukrovaru vyjíždějí. Poté obviněný M. J. stanovil termín přepadení a dne 18. 7. 2002 v době kolem 0.02 hodin obvinění I. H. a O. H., po předchozí domluvě zastavili osobní motorové vozidlo tovární značky Ford Mondeo, majitele obviněného I. H., kolmo v pravém jízdním pruhu, čímž donutili řidiče kamionu značky Mercedes Benz, s přívěsem, majitele společnosti C. V., a. s., s nákladem 16.754 kg cukru a 28 palet EUR v hodnotě 303.866,- Kč, J. B., k zastavení, a následně za pomoci krátké střelné zbraně jej přinutili k opuštění kabiny vozidla značky Ford Mondeo, ve kterém jej vozili až do 07.00 hodin, kdy poškozeného propustili, kdy před tím mu stříkli do obličeje slzotvorný prostředek; odcizené nákladní vozidlo bylo obviněným O. H. za pomoci obviněného J. J. odvezeno i se zbožím do objektu bývalého cukrovaru, kde obviněný J. J. domluvil odbyt, a později odstaveno na parkovišti, kde bylo nalezeno dne 21. 7. 2002, přičemž z kamionu odcizili zboží, mobilní telefon zn. Ericsson, paletový vozík, technický průkaz k vozidlu s kartou pojištění, karty CCS, osobní doklady řidiče kamionu, peněženku s částkou 250,- Kč, kreditní kartu Č. s., pomocí které z bankovního automatu z účtu poškozeného J. B. ještě téhož dne vybrali částku 15.000,- Kč, kreditní kartu Č. p., klíče od bytu a další osobní průkazy, čímž způsobili poškozené společnosti C. V., a. s., škodu ve výši nejméně 303.866,- Kč a poškozenému J. B. škodu ve výši nejméně 15.250,- Kč, tedy – pachateli trestného činu pomáhal v úmyslu umožnit mu, aby unikl trestnímu stíhání,

B.
společně s obviněnými I. H., I. H., M. J., M. S., T. M. a O. H. (již v minulosti pravomocně odsouzenými) se dopustil jednání spočívajícího v tom, že od přesně nezjištěné doby v listopadu roku 2002 obvinění H. a M. začali organizovat realizaci loupežného přepadení nákladního vozidla s

nákladem, kdy obviněný T. M. předal obviněnému I. H. informace k vytipovanému místu, době, vozidlu a jeho nákladu a poté dne 9. 12. 2002 společně provedli vytipování předpokládané trasy nákladního vozidla, přičemž si stanovili konkrétní místo k provedení přepadení nákladního vozidla, a to mezi obcemi P. – Č. a P. u železničního přejezdu, kdy tyto informace následně I. H. předal M. J., včetně charakteristiky hodnoty nákladu, kdy tento se k vlastní realizaci přepadení dále spojil dne 9. 12. 2002 s obviněnými I. H., O. H., J. J. a M. S., obviněným H., H. a S. slíbil odměnu 100.000,- Kč a současně stanovil termín na den 10. 12. 2002 tak, aby byli všichni v P. – P. v 17.00 hodin, kdy na základě této dohody dne 10. 12. 2002 v 11.00 hodin se setkávají obvinění M. S., I. H. a O. H. v obci B., v restauraci, kde nastupují do osobního motorového vozidla tov. zn. Ford Mondeo, odjíždějí s ním do P. a současně se tímto směrem vydávají obvinění M. J. a J. J. osobním motorovým vozidlem tov. zn. Mercedes Benz, a obviněný H. osobním motorovým vozidlem Audi A6, kdy po příjezdu do P. zde obviněný I. H. projíždí společně s obviněným J. J. vytipovanou trasu směrem na obec P. s určením místa plánovaného přepadení, přičemž v době kolem 17.00 hodin v obci Ř. obvinění I. H., O. H. a M. S. odcizují SPZ z osobního vozidla Škoda Favorit ke škodě firmy G., spol. s r. o., kterou předělávají na jimi používané vozidlo Ford Mondeo; obviněný J. J. poté ukázal obviněnému O. H. trasu, po které by se vytipované vozidlo mělo pohybovat; po 18.00 hodině se přesouvají obvinění I. H., O. H. a M. S. vozidlem Ford Mondeo na parkoviště, ze kterého je výhled na objekt firmy E., do skladového prostoru firmy A., přičemž jsou v neustálém telefonickém kontaktu s obviněným J. a ten s obviněným I. H., kdy kolem 18.30 hodin po výjezdu nákladního vozidla tov.zn. IVECO Euro Gargo 75 E 14, řízeného J. B., v té době vezoucího náklad komponentů a periferie výpočetní techniky v hodnotě 6.897.622,- Kč; obvinění I. H., O. H. a M. S. vozidlem Ford Mondeo, v úmyslu nákladní vozidlo v předem vytipovaném úseku silnice přepadnout a náklad odcizit, sledují po silnici směrem k obci P., a to až do doby nedaleko od vytipovaného místa k přepadení u železničního přejezdu, kdy od útoku upouští pouze z důvodu výskytu osobního vozidla tov. zn. Opel Vectra přesně nezjištěné RZ, které je obviněným O. H. vyhodnoceno jako podezřelé a za opakovaného telefonického spojení s obviněným M. J. a obviněným I. H. je od přepadení upuštěno, tedy – dopustil se jednání pro společnost nebezpečného, které záleželo v pomoci a jiném úmyslném vytváření podmínek pro to, aby jako člen organizované skupiny proti jinému užil násilí nebo pohrůžky bezprostředního násilí v úmyslu zmocnit se cizí věci a způsobit takovým činem značnou škodu, avšak k pokusu ani dokonání trestného činu nedošlo,
čímž spáchal
ad. A. trestný čin nadržování podle § 166 odst. 1 tr. zák.,
ad. B. trestný čin loupeže podle § 234 odst. 1, odst. 2 písm. a), b) tr. zák. ve stadiu přípravy podle § 7 odst. 1 tr. zák.
a odsuzuje se
podle § 234 odst. 2 tr. zák. za použití § 35 odst. 1 tr. zák. k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání šesti roků a šesti měsíců.
Podle § 39a odst. 2 písm. c) tr. zák. se obviněný pro výkon tohoto trestu zařazuje do věznice s ostrahou.

Z odůvodnění:

Již rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 9. 6. 2004, sp. zn. 40 T 2/2004, bylo celkem sedm obviněných uznáno vinnými, a to obviněný I. H. trestným činem loupeže podle § 234 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 tr. zák. dílem dokonaným, dílem nedokonaným ve stadiu přípravy podle § 7 odst. 1 tr. zák. (body I. – V.), obviněný O. H. trestným činem loupeže podle § 234 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 tr. zák. dílem dokonaným, dílem nedokonaným ve stadiu přípravy podle § 7 odst. 1 tr. zák. (body I. – V.) a trestným činem nedovoleného ozbrojování podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. b) tr. zák. (bod VII.), obviněný I. H. trestným činem loupeže podle § 234 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 tr. zák. ve stadiu přípravy podle § 7 odst. 1 tr. zák. (bod V.), obviněný M. J. účastenstvím formou organizátorství podle § 10 odst. 1 písm. a) tr. zák. k trestnému činu loupeže podle § 234 odst. 1, odst.

2 písm. a), odst. 3 tr. zák. dílem dokonanému, dílem nedokonanému ve stadiu přípravy podle § 7 odst. 1 tr. zák. (body II., III., IV. a V.), obviněný J. J. trestným činem loupeže podle § 234 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 tr. zák. ve stadiu přípravy podle § 7 odst. 1 tr. zák. (body II. a V.), obviněný M. S. trestným činem loupeže podle § 234 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 tr. zák. dílem dokonaným, dílem nedokonaným ve stadiu přípravy podle § 7 odst. 1 tr. zák. (body III., IV. a V.), trestným činem nedovoleného ozbrojování podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. b) tr. zák. (bod VIII.) a trestným činem nedovolené výroby a držení omamných a psychotropních látek a jedů podle § 187a odst. 1 tr. zák. (bod IX.) , a obviněný T. M. trestným činem loupeže podle § 234 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 tr. zák. ve stadiu přípravy podle § 7 odst. 1 tr. zák. (bod V.).

Podle tehdejšího zjištění krajského soudu se jednotliví obvinění dopustili prvních pěti skutků (body I. – V., které budou dále popsány, neboť jen ty mají určitou souvislost s útoky dovolatelem napadenými) tím, že I. obvinění O. H. a I. H. dne 18. 6. 2002 v době kolem 01.20 hodin v prostoru silnice před křižovatkou na obec K., za použití napříč přes vozovku na můstku postaveného osobního motorového vozidla Škoda Favorit, majitele Ing. D. P., přinutili řidiče nákladního motorového vozidla – kamionu Liaz, s návěsem, majitele firmy B. a spol., spol. s r.o., s nákladem 7,8 t vepřového masa v hodnotě 371.942,- Kč, A. Z., k zastavení vozidla, a poté pod pohrůžkou krátkou střelnou zbraní k vystoupení z kabiny vozidla, svázali mu obě ruce lepící páskou a přinutili k ulehnutí do zavazadlového prostoru vozidla Škoda Favorit, a současně s nákladem zboží v nákladním vozidle odjeli směrem na V. až do obce I. n. H., kde v důsledku technické závady motoru nákladního vozidla museli toto i s nákladem dne 18. 6. 2002 kolem 01.50 hodin odstavit. Po celou dobu poškozeného A. Z. ponechali a vozili v zavazadlovém prostoru, a to až do 02.45 hodin dne 18. 6. 2002, kdy jej u obce U., propustili a přitom mu nastříkali do očí slzotvorný prostředek a skopli ho do příkopu, v důsledku čehož utrpěl drobné poranění. V rámci tohoto jednání A. Z. odcizili tři kusy řetízků ze žlutého kovu s přívěsky ve tvaru destiček, 2 kusy náramku ze žlutého kovu, mobilní telefon zn. Alcatel, v hodnotě 2.546,- Kč, pánskou peněženkou s občanským a řidičským průkazem, kartu pojištěnce, finanční hotovost ve výši 3.000,- Kč, firemní mobilní telefon zn. Nokia 5110, v hodnotě 5.125,- Kč, peněženku s poukázkami na odběr 800 litrů nafty v hodnotě 16.000,- Kč, čímž způsobili poškozené společnosti B. a spol., spol. s r.o., škodu ve výši nejméně 393.067,- Kč a A. Z. škodu ve výši nejméně 5.546,- Kč,
II. obvinění I. H., M. J., O. H. a J. J. obviněný M. J. několik dnů před 18. 7. 2002 začal organizovat loupežné přepadení kamionu s cukrem jedoucího z cukrovaru V.; za tímto účelem posílal obviněného I. H. a O. H., aby sledovali, kdy kamiony z cukrovaru vyjíždějí. Poté obviněný M. J. stanovil termín přepadení a dne 18. 7. 2002 v době kolem 0.02 hodin obvinění I. H. a O. H. na silnici za obcí V., po předchozí domluvě zastavili osobní motorové vozidlo tovární značky Ford Mondeo, majitele obviněného I. H., kolmo v pravém jízdním pruhu, čímž donutili řidiče kamionu značky Mercedes Benz, s přívěsem, majitele společnosti C. V., a. s., s nákladem 16.754 kg cukru a 28 palet EUR v hodnotě 303.866,- Kč, J. B., k zastavení, a následně za pomoci krátké střelné zbraně jej přinutili k opuštění kabiny vozidla značky Ford Mondeo, ve kterém jej vozili až do 07.00 hodin, kdy poškozeného propustili, kdy před tím mu stříkli do obličeje slzotvorný prostředek. Odcizené nákladní vozidlo bylo obviněným O. H. za pomoci obviněného J. J. odvezeno i se zbožím do objektu bývalého cukrovaru, kde obviněný J. J. domluvil odbyt a později odstaveno na parkovišti, kde bylo nalezeno dne 21. 7. 2002, přičemž z kamionu odcizili zboží, mobilní telefon zn. Ericsson, paletový vozík, technický průkaz k vozidlu s kartou pojištění, karty CCS, osobní doklady řidiče kamionu, peněženku s částkou 250,- Kč, kreditní kartu Č. s., pomocí které z bankovního automatu z účtu poškozeného J. B. ještě téhož dne vybrali částku 15.000,- Kč, kreditní kartu Č. p., klíče od bytu a další osobní průkazy, čímž způsobili poškozené společnosti C. V., a. s., škodu ve výši nejméně 303.866,- Kč a poškozenému J. B. škodu ve výši nejméně 15.250,- Kč,

III. obvinění I. H., O. H., M. J. a M. S. několik dní před 23. 8. 2002 obviněný M. J. zorganizoval přepadení kamionu vezoucího pneumatiky z B. O., za tím účelem posílal obviněné I. H., O. H. a M. S., aby pozorovali odjezdy kamionů z B. C., spol. s r. o.; poté, co obviněný M. J. stanovil termín

loupežného přepadení, obvinění I. H., O. H. a M. S. dne 23. 8. 2002 kolem 21.30 hodin na místní komunikaci vedoucí z firmy D. T. T. – myčky nákladních vozidel v k. ú. M., v blízkosti silnice pro motorová vozidla vedoucí z B. směrem na R., po předchozí domluvě za použití osobního motorového vozidla tovární značky Ford Mondeo, řízeného jeho majitelem obviněným H., předstírajícího zmatkování a tím vytvoření překážky, přinutili řidiče nákladního motorového vozidla – kamion tovární značky Renault Magnum E Tech 440, s přívěsem typu Hangler, společnosti C. S., s. r. o., s nákladem 13 tun pneumatik různých rozměrů a značek na osobní a nákladní vozidla a traktory, R. K., k zastavení, a poté pod výhrůžkou krátkou střelnou zbraní k vystoupení z kabiny, načež mu stříkli do obličeje slzotvornou látku a uložili jej do zavazadlového prostoru osobního motorového vozidla, kde byl poškozený nucen setrvat až do 05.00 hodin dne 24. 8. 2002, kdy jej propustili v lesním prostoru u silnice vedoucí na obec K., přičemž mezi tím nákladní vozidlo odvezli a náklad odcizili. Následně kolem 06.30 hodin téhož dne bylo nákladní vozidlo odstaveno neznámými osobami na parkovišti před firmou L., kde bylo dne 31. 8. 2002 nalezeno, přičemž z kabiny vozidla odcizili služební peněženku s částkou 60,- EUR, služební mobilní telefon zn. NOKIA 6110, čímž způsobili poškozenému C. S., s. r. o., škodu nejméně ve výši 1.851,- Kč a dále zde odcizili 2 kusy slevových karet na čerpání pohonných hmot, osobní doklady poškozeného R. K., spořitelní karty, telefonní karty, pánskou koženou peněženku s 190,- EUR, pánskou koženou bundu, rifle, plátěné kalhoty, tričko, sportovní obuv zn. Reebok, sandály, zelenou cestovní tašku, klíče od vozidla zn. Škoda, klíče od domu, čímž R. K. způsobili celkovou škodu ve výši 5.861,50 Kč a poškozenému B. C., spol. s r. o., škodu na odcizeném zboží v celkové výši 1.369.221,60 Kč,

IV. obvinění I. H., O. H., M. J. a M. S. několik dnů před 6. 10. 2002 zorganizoval obviněný M. J. přepadení kamionu vezoucího počítačové komponenty ze společnosti F. C., s. r. o., za tímto účelem posílal obviněné I. H., O. H. a M. S., aby sledovali vozidla, která ze společnosti F. C., s. r. o., vyjíždějí; obviněný M. J. stanovil datum přepadení a obvinění I. H., O. H. a M. S. dne 6. 10. 2002 kolem 22.00 hodin po předchozí domluvě, přinutili za použití osobního motorového vozidla tov. zn. Austin Maestro, jako překážky postavené napříč na silnici, řidiče nákladního motorového vozidla – kamionu zn. DAF s návěsem, majitele společnosti majitele firmy A., spol. s r. o., zajišťujícího dopravu zboží pro společnost F. C., s.r.o., s nákladem počítačových komponentů v hodnotě 6.088.513,- Kč J. C., ke snížení rychlosti vozidla a následně pod pohrůžkou brokovnicí s uříznutou hlavní k zastavení a opuštění kabiny vozidla, přičemž mu stříkli do obličeje slzotvornou látku a přinutili jej k nastoupení do zavazadlového prostoru osobního motorového vozidla, kde jej takto vozili až do 05.00 hodin dne 7. 10. 2002, kdy jej vyložili na silnici ve směru na obec P., když mu předtím nastříkali do zavazadlového prostoru slzotvorný prostředek, přičemž mezi tím nákladní vozidlo odvezli, zboží odcizili a obviněný M. J. zajistil jeho odbyt a následně nákladní vozidlo odstavili dne 7. 10. 2002 kolem 04.00 hodin na ulici před závodem firmy O. v O., kdy tímto jednáním způsobili na odcizeném zboží poškozené společnosti F. C., s. r. o., škodu ve výši 6.088.513,- Kč, poškozené společnosti A., spol. s r. o., odcizením finančních prostředků ve výši 550,- EUR, 14.000,- Kč a mobilního telefonu zn. Nokia 3110 škodu ve výši nejméně 30.678,70 Kč, a poškozenému J. C. odcizením občanského průkazu a dalších osobních průkazů, jakož i finanční hotovosti a mobilního telefonu zn. Nokia 3210 škodu ve výši nejméně 2.000,- Kč,

V. obvinění I. H., O. H., I. H., M. J., J. J., M. S. a T. M. od přesně nezjištěné doby listopadu roku 2002 obvinění H. a M. začali organizovat realizaci loupežného přepadení nákladního vozidla s nákladem, kdy obviněný T. M. předal obviněnému I. H. informace k vytipovanému místu, době, vozidlu a jeho nákladu a poté dne 9. 12. 2002 společně provedli vytipování předpokládané trasy nákladního vozidla, přičemž si stanovili konkrétní místo k provedení přepadení nákladního vozidla, a to mezi obcemi P. – Č. a P. u železničního přejezdu, kdy tyto informace následně I. H. předal M. J., včetně charakteristiky hodnoty nákladu, kdy tento se k vlastní realizaci přepadení dále spojil dne 9. 12. 2002 s obviněnými I. H., O. H., J. J. a M. S., kterým (tj. H., H., J. a S.) slíbil odměnu 100.000,- Kč a současně stanovil termín na den 10. 12. 2002 tak, aby byli všichni v P. – P. v 17.00 hodin, kdy na základě této dohody

dne 10. 12. 2002 v 11.00 hodin se setkávají obvinění M. S., I. H. a O. H. v obci B., v restauraci, kde nastupují do osobního motorového vozidla tov. zn. Ford Mondeo, odjíždějí s ním do P. a současně se tímto směrem vydávají obvinění M. J. a J. J. osobním motorovým vozidlem tov. zn. Mercedes Benz, a obviněný H. osobním motorovým vozidlem Audi A6, kdy po příjezdu do P. zde obviněný I. H. projíždí společně s obviněným J. J. vytipovanou trasu směrem na obec P. s určením místa plánovaného přepadení, přičemž v době kolem 17.00 hodin v obci Ř. obvinění I. H., O. H. a M. S. odcizují SPZ z osobního vozidla Škoda Favorit ke škodě firmy G., spol. s r. o., kterou předělávají na jimi používané vozidlo Ford Mondeo; obviněný J. J. poté ukázal obviněnému O. H. trasu, po které by se vytipované vozidlo mělo pohybovat; po 18.00 hodině se přesouvají obvinění I. H., O. H. a M. S. vozidlem Ford Mondeo na parkoviště, ze kterého je výhled na objekt firmy E., do skladového prostoru firmy A., přičemž jsou v neustálém telefonickém kontaktu s obviněným J. a ten s obviněným I. H., kdy kolem 18.30 hodin po výjezdu nákladního vozidla tov. zn. IVECO Euro Cargo 75 E 14, řízeného J. B., v té době vezoucího náklad komponentů a periferie výpočetní techniky v hodnotě 6.897.622,- Kč; obvinění I. H., O. H. a M. S. vozidlem Ford Mondeo, v úmyslu nákladní vozidlo v předem vytipovaném úseku silnice přepadnout a náklad odcizit, sledují po silnici směrem k obci P., a to až do doby nedaleko od vytipovaného místa k přepadení u železničního přejezdu, kdy od útoku upouští pouze z důvodu výskytu osobního vozidla tov. zn. Opel Vectra, které je obviněným O. H. vyhodnoceno jako podezřelé a za opakovaného telefonického spojení s obviněným M. J. a obviněným I. H. je od přepadení upuštěno.

Za to tehdy byli jednotliví obvinění odsouzeni k trestům odnětí svobody (někteří jako trestům úhrnným), a to obviněný I. H. v trvání dvanácti a půl roku, obviněný O. H. v trvání dvanácti roků, obviněný I. H. v trvání jedenácti roků, obviněný M. J. v trvání třinácti roků, obviněný J. J. v trvání deseti a půl roku, obviněný M. S. v trvání dvanácti roků a obviněný T. M. v trvání jedenácti roků. Pro výkon uložených trestů byli obvinění I. H., O. H., M. J. a M. S. zařazeni do věznice se zvýšenou ostrahou, zatímco obvinění I. H., J. J. a T. M. do věznice s ostrahou. Obviněným I. H., O. H. a M. S. byly podle § 55 odst. 1 písm. a) tr. zák. uloženy také tresty propadnutí věcí (konkrétně vyjmenovaných). Podle § 73 odst. 1 písm. c) tr. zák. soud rovněž rozhodl o uložení ochranného opatření – zabrání věcí (také konkrétně vyjmenovaných).

Zmíněným rozsudkem krajský soud rovněž podle § 226 písm. c) tr. ř. zprostil obviněné I. H. a T. M. obžaloby pro skutek, jehož se podle obžaloby měli dopustit spolu s obviněnými I. H., O. H., M. J. a M. S. skutkem popsaným výše pod bodem III. jako dílčího útoku pokračujícího trestného činu loupeže podle § 234 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 tr. zák.

Konečně krajský soud zmíněným rozsudkem rozhodl o náhradě škody ve vztahu k jednotlivým obviněným (ve vztahu k dovolateli J. J. pouze podle § 229 odst. 3 tr. ř. odkázal poškozenou Č. p. a. s., poškozeného J. B., a poškozenou F. C., s. r. o., s uplatněnými nároky na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních).

Proti tomuto původnímu rozsudku podalo všech sedm obviněných odvolání, o nichž rozhodl Vrchní soud v Olomouci rozsudkem ze dne 8. 12. 2004, sp. zn. 5 To 110/2004, tak, že podle § 258 odst. 1 písm. b), c), d), f), odst. 2 tr. ř. napadený rozsudek částečně zrušil, a to ohledně všech obviněných ve výroku o vině pod body I. – V., dále ve výroku o trestech, ve výroku o ochranném opatření a ve výroku o náhradě škody (vyjma výroku, kterým byla podle § 229 odst. 3 tr. ř. odkázána Č. p., a. s. se svým nárokem na náhradu škody, vzneseným vůči obviněným I. H. a T. M., na řízení ve věcech občanskoprávních). Odvolací soud současně znovu rozhodl tak, že obviněného I. H. uznal vinným trestným činem loupeže podle § 234 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 tr. zák. (spáchaného jednáním pod body I. – IV.), obviněného O. H. trestným činem loupeže podle § 234 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 tr. zák. (body I. – IV.), obviněného M. J. trestným činem loupeže podle § 234 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 tr. zák. (pod bodem II., III., IV.), obviněného J. J. trestným činem loupeže podle § 234 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zák., a to jako pomocníka ve smyslu § 10 odst. 1 písm. c) tr. zák. (bod II.),

a obviněného M. S. trestným činem loupeže podle § 234 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 tr. zák. (body III. a IV.). [V této souvislosti je vhodné poznamenat, že odvolací soud jednání obviněných ve všech uvedených bodech popsal ve shodě se skutkovými zjištěními učiněnými soudem prvního stupně; z důvodu stručnosti proto stačí odkázat na popis skutků již výše zmíněných.]

Odvolací soud za to uložil: obviněnému I. H. za uvedený trestný čin a za trestný čin nedovoleného ozbrojování podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. b) tr. zák., ohledně něhož zůstal napadený rozsudek ve výroku o vině pod bodem VI. nedotčen, trest odnětí svobody v trvání dvanácti roků, obviněnému O. H. za výše uvedený trestný čin a za trestný čin nedovoleného ozbrojování podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. b) tr. zák., ohledně něhož zůstal napadený rozsudek ve výroku o vině pod bodem VII. nedotčen, trest odnětí svobody v trvání jedenácti roků, obviněnému M. J. trest odnětí svobody v trvání dvanácti a půl roku, obviněnému J. J. trest odnětí svobody v trvání pěti a půl roku a obviněnému M. S. za uvedený trestný čin a za trestné činy nedovoleného ozbrojování podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. b) tr. zák. a nedovolené výroby a držení omamných a psychotropních látek a jedů podle § 187a odst. 1 tr. zák., ohledně nichž zůstal napadený rozsudek ve výroku o vině pod body VIII. a IX. nedotčen, trest odnětí svobody v trvání jedenácti a půl roku. Pro výkon uložených trestů zařadil obviněné I. H., O. H., M. J. a M. S. do věznice se zvýšenou ostrahou a obviněného J. J. do věznice s ostrahou. Současně pak obviněným I. H., O. H. a M. S. uložil i tresty propadnutí věci ve stejném rozsahu, jak to učinil již soud prvého stupně. Podle § 73 odst. 1 písm. c) tr. zák. soud rovněž rozhodl o uložení ochranného opatření – zabrání věcí (konkrétně vyjmenovaných). Opětovně rozhodl i o náhradě škody (ve vztahu k dovolateli J. J. obdobně jako v napadeném rozsudku s citací „§ 229 odst. 3 tr. ř. per analogiam“).

Dalším výrokem pak Vrchní soud v Olomouci podle § 259 odst. 1 tr. ř. vrátil věc ve zbývající části soudu prvého stupně (ohledně útoku popsaného pod bodem V. výroku tehdy napadeného rozsudku). V tomto směru odvolací soud dal soudu prvého stupně pokyny, v jakém směru je třeba dokazování doplnit a jaké rozpory v provedených důkazech je třeba odstranit.

V navazujícím řízení Krajský soud v Brně doplnil dokazování a dne 16. 6. 2005 vyhlásil pod sp. zn. 40 T 2/2004 dovoláním rovněž napadený rozsudek, jímž nejprve podle § 37a tr. zák. částečně zrušil výše citovaný rozsudek Vrchního soudu v Olomouci ohledně obviněných I. H., J. J. a M. S., a to ve výroku o vině pod body I. – IV., ve výrocích o trestech uložených těmto obviněným a ve výrocích o náhradě škody ve vztahu k těmto obviněným.

Soud prvního stupně poté rozhodl o vině jak tří jmenovaných obviněných, tak i obviněných I. H., M. J. a T. M. (o vině obviněného O. H. znovu nerozhodoval, neboť jeho trestní stíhání pro skutek popsaný výše pod bodem V. zastavil vzhledem k tomu, že tomuto obviněnému byl uložen Krajským soudem v Praze ze dne 22. 12. 2004, sp. zn. 4 T 23/2004, souhrnný trest právě ve vztahu k rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 9. 6. 2004, sp. zn. 40 T 2/2004, a navazujícímu rozsudku Vrchního soudu v Olomouci ze dne 8. 12. 2004, sp. zn. 5 To 110/2004).

Jelikož krajský soud – vědom si vázanosti skutkovými zjištěními ve zrušeném rozsudku (§ 37a tr. zák.) – převzal do výroku nového rozsudku ta skutková zjištění, která učinil již v původním odsuzujícím rozsudku (a která pak pojal do svého rozsudku v bodech I. – IV. i Vrchní soud v Olomouci), není na tomto místě zapotřebí znovu je citovat. Obdobně není nezbytně nutné podrobně zmiňovat skutek popsaný pod bodem V., neboť i ten je již rozveden výše. Stran tohoto skutku je však třeba upozornit, že právě ve vztahu k obviněnému J. J. v novém popisu skutku absentuje původní zjištění, že obviněný M. J. slíbil odměnu 100.000,- Kč za účast na loupeži i tomuto dovolateli.

Krajský soud popsané jednání jednotlivých obviněných právně posoudil ve shodě s původním odsuzujícím rozsudkem, tedy u obviněného I. H. jako trestný čin loupeže podle § 234 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 tr. zák. dílem dokonaný, dílem nedokonaný ve stadiu přípravy podle § 7 odst. 1 tr. zák. (body I. – V.), u obviněného I. H. jako trestný čin loupeže podle § 234 odst. 1, odst. 2 písm. a),

odst. 3 tr. zák. ve stadiu přípravy podle § 7 odst. 1 tr. zák. (bod V.), u obviněného M. J. jako účastenství formou organizátorství podle § 10 odst. 1 písm. a) tr. zák. k trestnému činu loupeže podle § 234 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 tr. zák. dílem dokonanému, dílem nedokonanému ve stadiu přípravy podle § 7 odst. 1 tr. zák. (body II., III., IV. a V.), v případě dovolatele J. J. jako trestný čin loupeže podle § 234 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 tr. zák. spáchaný ve stadiu přípravy podle § 7 odst. 1 tr. zák. (body II. a V.), u obviněného M. S. jako trestný čin loupeže podle § 234 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 tr. zák. dílem dokonaný, dílem nedokonaný ve stadiu přípravy podle § 7 odst. 1 tr. zák. (body III., IV. a V.) a u obviněného T. M. jako trestný čin loupeže podle § 234 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 tr. zák. ve stadiu přípravy podle § 7 odst. 1 tr. zák. (bod V.).

Při takto kvalifikovaném jednání byli obvinění odsouzeni:

I. H. za tento trestný čin a za sbíhající se trestný čin nedovoleného ozbrojování podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. b) tr. zák., jímž byl pravomocně uznán vinným rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 9. 6. 2004, č. j. 40 T 2/2004-4531, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Olomouci ze dne 8. 12. 2004, sp. zn. 5 To 110/2004, podle § 234 odst. 3 tr. zák. za použití § 35 odst. 1 a § 37a tr. zák. k úhrnnému a společnému trestu odnětí svobody v trvání dvanácti a půl roku,
I. H. podle § 234 odst. 3 tr. zák. k trestu odnětí svobody v trvání jedenácti roků,
M. J. podle § 234 odst. 3 tr. zák. za použití § 37a tr. zák. ke společnému trestu odnětí svobody v trvání třinácti roků,
J. J. podle § 234 odst. 3 tr. zák. za použití § 37a tr. zák. ke společnému trestu odnětí svobody v trvání deseti a půl roku,
M. S. za uvedený trestný čin a za sbíhající se trestné činy nedovoleného ozbrojování podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a), b) tr. zák. a nedovolené výroby a držení omamných a psychotropních látek a jedů dle § 187a odst. 1 tr. zák., jimiž byl pravomocně uznán vinným rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 9. 6. 2004, č. j. 40 T 2/2004-4531, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Olomouci ze dne 8. 12. 2004, sp. zn. 5 To 110/2004, podle § 234 odst. 3 tr. zák. za použití § 35 odst. 1 a § 37a tr. zák. k úhrnnému a společnému trestu odnětí svobody v trvání dvanácti roků,
T. M. podle § 234 odst. 3 tr. zák. k trestu odnětí svobody v trvání jedenácti roků.

Podle § 39a odst. 2 písm. d) tr. zák. byli obvinění I. H., M. J. a M. S. zařazeni pro výkon uložených trestů do věznice se zvýšenou ostrahou. Podle § 39a odst. 3 tr. zák. byli obvinění I. H., J. J. a T. M. zařazeni pro výkon uložených trestů do věznice s ostrahou.

Obviněným I. H. a M. S. byly podle § 55 odst. 1 písm. a) tr. zák. znovu uloženy také tresty propadnutí věcí (konkrétně vyjmenovaných). Podle § 73 odst. 1 písm. c) tr. zák. soud rovněž rozhodl o uložení ochranného opatření – zabrání věcí (u jednotlivých obviněných také konkrétně vyjmenovaných).

V neposlední řadě krajský soud rozhodl o náhradě škody ve vztahu k jednotlivým obviněným (ve vztahu k dovolateli J. J. podle § 229 odst. 3 tr. ř. per analogiam odkázal poškozenou Č. p., a. s., poškozeného J. B. a poškozenou F. C., s. r. o., s uplatněnými nároky na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních).

Proti tomuto rozsudku podali odvolání státní zástupce (ten pouze ohledně obviněného J. J. a v jeho prospěch) a obvinění I. H., I. H., J. J. a T. M. Vrchní soud v Olomouci usnesením ze dne 30. 11. 2005, sp. zn. 5 To 92/2005, všechna podaná dovolání podle § 256 tr. ř. zamítl.

Obvinění I. H., J. J. a T. M. podali prostřednictvím svých obhájců proti tomuto usnesení soudu druhého stupně v zákonné lhůtě dovolání. Zatímco stran dovolání obviněného J. J. Nejvyšší soud shledal, že musí být projednáno ve veřejném zasedání, ohledně dovolání dalších dvou dovolatelů dospěl k závěru, že lze o nich rozhodnout odděleně samostatným usnesením v neveřejném zasedání. Jelikož se tak i stalo, bude v dalším textu tohoto rozhodnutí zaměřena pozornost již jen na obsah

dovolání obviněného J. J. (dále převážně jen „obviněný“, příp. „dovolatel“).

Tento obviněný podal dovolání prostřednictvím svého obhájce Mgr. Bc. P. S. a vymezil je dovolacími důvody uvedenými v § 265b odst. 1 písm. g), h) tr. ř. Zatímco k prvnímu z těchto důvodů se vyjádřil velice podrobně, druhý z nich blíže neodůvodnil (z kontexu podaného dovolání se lze jen domnívat, že pod něj chtěl zřejmě zařadit námitku nepoužití ustanovení § 40 odst. 1, 2 tr. zák. při ukládání trestu).

Po rekapitulaci provedených důkazů a shrnutí skutkového děje dovolatel ke skutku popsanému pod bodem II. zdůraznil, že jeho účast na něm je ve výroku odsuzujícího rozsudku formulována pouze kuse a nekonkrétně tak, že „odcizené nákladní vozidlo bylo obviněným O. H. za pomoci obviněného J. J. odvezeno i se zbožím do objektu bývalého cukrovaru ve S. M., kde obviněný J. J. domluvil odbyt, a později odstaveno … přičemž z kamionu odcizili zboží … vybrali ve S. …“ atd. V odůvodnění tohoto rozsudku jsou sice mimo to uvedeny ještě jiné skutečnosti („… obviněný J. se podílel na přepadení jednoho z kamionů … kamion byl obviněným H. za pomoci obviněného J. odvezen i se zbožím … kde obviněný J. domluvil odbyt …“), ale ani ty nesvědčí pro závěr, že byl účastníkem na dokonaném trestném činu loupeže. Upozornil na to, že popis tohoto jeho jednání ve výroku odsuzujícího rozsudku považoval za nedostatečný i odvolací soud; pokud ten v odůvodnění svého rozhodnutí mimo jiné uvedl, že „… obviněný J. se podílel na odstraňování dokladů a dokumentů z vozidla, stejně jako na organizování uskladnění a prodeji zboží …“, pak je to nutno vyhodnotit jako přispění po spáchání trestného činu.

Především z těchto důvodů je dovolatel přesvědčen, že právní kvalifikace jeho jednání jako pomoci k trestnému činu loupeže (u skutku pod bodem II.) je nesprávná. Jestliže se loupežného přepadení přímo neúčastnil, na místě činu nebyl a o přepadení nevěděl, jestliže se setkal se spoluobviněným O. H. a tedy i s uloupeným kamionem až s odstupem doby a mnoho kilometrů od místa přepadení, pak nepřistoupil k trestnému činu ve stadiu zmocňování se věci, tj. ve stadiu dokončování trestného činu loupeže, ale až v okamžiku, kdy již ke zmocnění se věci pachateli trestného činu došlo. Za takové situace se u něho mohlo jednat nanejvýš o trestný čin nadržování, neboť poskytoval pachateli trestného činu pomoc až po dokončení jeho jednání a ve snaze umožnit mu uniknout trestnímu stíhání.

Ve vztahu ke skutku popsanému pod bodem V. odsuzujícího rozsudku dovolatel vyslovil přesvědčení, že snahou soudů prvního a druhého stupně spíše bylo rozhodnout o vině spoluobviněných I. H. a T. M., než správně zjistit skutkový stav věci. Oba soudy se prý náležitě nevypořádaly s námitkami uplatňovanými obviněnými v průběhu dosavadního řízení, proto zopakoval podstatnou část výhrad formulovaných jím i dalšími obviněnými již v podaných odvoláních. Po připomenutí některých důkazů, které by měly zpochybňovat správnost skutkového zjištění (povinnosti řidičů nákladní dopravy, časy uváděné v přepisu odposlechů, výpovědi policistů ze sledovacího odboru aj.), poukázal na údajné neshody v odůvodnění rozhodnutí Vrchního soudu v Olomouci (hlavně na stranách 28 až 32). Za situace, kdy nebyla jednoznačně určena výše škody, neboť nebylo přesně označeno vozidlo, jehož se měla trestná činnost týkat, nebylo ani možné s ohledem na ustanovení § 88 odst. 1 tr. ř. aplikovat kvalifikovanou skutkovou podstatu (trestného činu loupeže). Pochybení soudů spatřoval i v tom, že nepostupovaly podle § 40 odst. 1, 2 tr. zák. a neuložily mu trest pod spodní hranicí zákonné trestní sazby.

V závěru podaného dovolání obviněný J. J. uvedl, že postup soudů obou stupňů nebyl v souladu s příslušnými ustanoveními trestního řádu, především základními zásadami trestního řízení. Soudy porušily zejména zásadu zjištění skutkového stavu věci nade vší pochybnost a zásadu volného hodnocení důkazů. V průběhu trestního řízení nepostupovaly tak, aby zajistily všechny důkazy, na základě kterých by došlo ke zjištění objektivní pravdy, neprovedly všechny navrhované důkazy a zaměřily se jen na důkazy svědčící v jeho neprospěch, které účelově interpretovaly. Dovolatel proto

navrhl, aby Nejvyšší soud podle § 265k tr. ř. zrušil dovoláním napadená rozhodnutí a poté sám podle § 265m tr. ř. ve věci rozhodl tak, že jej obžaloby zprostí, event. bude zjištěné jednání kvalifikovat ve smyslu podaného dovolání, nebo věc přikáže podle § 265l tr. ř. příslušnému soudu, aby ji v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

K dovolání obviněného se v souladu s ustanovením § 265h odst. 2 tr. ř. písemně vyjádřil státní zástupce činný u Nejvyššího státního zastupitelství (dále jen „státní zástupce“), který po stručném shrnutí obsahu dovolání a jemu předcházejícího řízení konstatoval, že dovolatel uvedl v podstatě shodné námitky, jimiž odůvodňoval i svoje odvolání proti rozsudku soudu prvního stupně. To je zřejmé zejména u námitek k bodu II. odsuzujícího rozsudku, kde obviněný namítal nesprávně použitou právní kvalifikaci a domáhal se posouzení tohoto útoku jen jako trestného činu nadržování podle § 166 odst. 1 tr. zák. Soudy však učinily skutková zjištění, že dovolatel domluvil odbyt odcizeného cukru v objektu bývalého cukrovaru ve S. M. (což stěží mohl učinit v nočních hodinách po telefonické výzvě jednoho ze spoluobviněných, resp. musel tak učinit dříve, tedy před spácháním loupeže) a pomáhal obviněnému O. H. při přepravě kamionu tím, že jel svým autem před kamionem a zjišťoval, zda se na cestě nenachází náhodná policejní hlídka. Taková zjištění však svědčí pro správnost použité právní kvalifikace, proto státní zástupce považoval dovolání v této části za zjevně neopodstatněné.

Podané dovolání obviněného ohledně použité právní kvalifikace u skutku popsaného pod bodem V. však státní zástupce shledal důvodným. Jakkoliv ze skutkové věty odsuzujícího rozsudku vyplývá, že obviněný (J. J.) nejprve projel se spoluobviněným I. H. předpokládanou trasu vytipovaného vozidla a s touto trasou poté seznámil dalšího spoluobviněného O. H., takže nelze přisvědčit námitce dovolatele, že mu nebylo známo, že úmyslem spolupachatelů bylo přepadení nákladního automobilu s nákladem, z téže skutkové věty současně vyplývá, že dovolateli jako jedinému ze spolupachatelů nebyla přislíbena odměna ve výši 100.000,- Kč na osobu. Nelze proto učinit závěr, že dovolatel si mohl na jejím základě odhadnout alespoň orientačně cenu nákladu. Přitom ani z odůvodnění rozsudku není patrna existence jakéhokoliv důkazu o vědomosti dovolatele o tom, že náklad je složen z komponentů k počítačům, jejichž cena je enormně vysoká a je způsobilá dosáhnout škody velkého rozsahu (v této souvislosti nelze ani přehlédnout, že hodnota nákladu v případě skutku popsaného pod bodem II., jehož se měl dovolatel dopustit necelých pět měsíců předtím, činila toliko 303.866,- Kč).

Státní zástupce tak dovodil, že pokud soud za těchto okolností shledal, že úmysl dovolatele směřoval ke způsobení škody velkého rozsahu (§ 89 odst. 11 tr. zák.), a že jsou rovněž splněny okolnosti (dané § 88 odst. 1 tr. zák.) podmiňující použití vyšší trestní sazby podle odst. 3 § 234 tr. zák., spočívá jeho rozhodnutí na nesprávném právním posouzení skutku. Naproti tomu poslední námitku dovolatele, jíž se domáhal uložení trestu za použití § 40 odst. 1, 2 tr. zák., neshledal podřaditelnou pod žádný z dovolacích důvodů podle § 265b tr. zák.

V závěru svého písemného vyjádření státní zástupce navrhl, aby Nejvyšší soud podle § 265k odst. 1, 2 tr. ř. podanému dovolání částečně vyhověl a z důvodů uvedených v § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. částečně zrušil ohledně obviněného J. J. usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 30. 11. 2005, sp. zn. 5 To 92/2005, rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 16. 6. 2005, sp. zn. 40 T 2/2004, a všechna další rozhodnutí na ně obsahově navazující, pokud zrušením ztratila svůj podklad, a podle § 265l odst. 1 tr. ř. věc přikázal Krajskému soudu v Brně k novému projednání a rozhodnutí. Ve svém konečném návrhu při veřejném zasedání u dovolacího soudu státní zástupce alternativně navrhl, aby Nejvyšší soud po zrušení citovaných rozhodnutí v uvedeném rozsahu případně sám podle § 265m odst. 1 tr. ř. rozhodl tak, že obviněného uzná vinným trestným činem loupeže podle § 234 odst. 1, odst. 2 písm. a), b) tr. zák. dílem dokonaným a dílem nedokonaným ve stadiu přípravy podle § 7 odst. 1 tr. zák. a uloží mu trest odnětí svobody ve spodní polovině sazby podle § 234 odst. 2 tr. zák.

Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 265c tr. ř.) nejprve zjišťoval, zda v dané věci je dovolání

obviněného vůbec přípustné. Podle § 265a odst. 1 tr. ř. lze napadnout dovoláním pravomocné rozhodnutí ve věci samé, jestliže soud rozhodl ve druhém stupni a zákon to připouští. Ustanovení § 265a odst. 2 písm. a) až h) tr. ř. potom taxativně vymezuje, která soudní rozhodnutí se považují pro účely řízení o dovolání za rozhodnutí ve věci samé. Podle § 265a odst. 2 písm. a) tr. ř. lze podat dovolání mimo jiné proti rozsudku, jímž byl obviněný uznán vinným a uložen mu trest, popřípadě ochranné opatření. Odsuzujícím rozsudkem ve smyslu tohoto ustanovení je nepochybně též rozsudek odvolacího soudu učiněný podle ustanovení § 259 odst. 3 tr. ř.

V této souvislosti je třeba připomenout výše popsanou posloupnost rozhodnutí vydaných soudy prvního stupně (původní rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 9. 6. 2004, sp. zn. 40 T 2/2004, navazující rozsudek Vrchního soudu v Olomouci ze dne 8. 12. 2004, sp. zn. 5 To 110/2004, další rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 16. 6. 2005, sp. zn. 40 T 2/2004, a napadené usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 30. 11. 2005, sp. zn. 5 To 92/2005) a z obsahu spisu zdůraznit, že obviněný J. J. podal dovolání v této trestní věci již jednou. Učinil tak dne 7. 4. 2005, kdy v zákonné dvouměsíční lhůtě napadl rozsudek Vrchního soudu v Olomouci ze dne 8. 12. 2004, sp. zn. 5 To 110/2004. Nejvyššímu soudu však toto původní dovolání bylo předloženo až dne 11. 4. 2006, tedy v době, kdy již bylo o celé věci pravomocně rozhodnuto navazujícím rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 16. 6. 2005, sp. zn. 40 T 2/2004, ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Olomouci ze dne 30. 11. 2005, sp. zn. 5 To 92/2005. Obviněný (nepochybně při vědomí toho, že dovoláním napadené rozhodnutí ve vztahu k němu vzhledem k následnému postupu soudu podle § 37a tr. zák. již právně neexistuje) přípisem ze dne 11. 5. 2006 vzal podané dovolání zpět, což vzal předseda senátu Nejvyššího soudu na vědomí podle § 265g odst. 2 tr. ř. usnesením ze dne 16. 5. 2006, sp. zn. 8 Tdo 452/2006.

Za této situace by mohly vznikat pochybnosti, zda nynějším dovoláním napadená rozhodnutí, resp. postupem podle § 37a tr. zák. převzatý výrok o vině (v bodě II.) z rozsudku Vrchního soudu v Olomouci ze dne 8. 12. 2004, sp. zn. 5 To 110/2004, lze považovat za rozhodnutí ve věci samé ve smyslu ustanovení § 265a odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. ř., a zda i tento výrok může být v dovolacím řízením předmětem případného přezkumu. [Například pro řízení před odvolacím soudem byl vysloven právní názor, že „odvoláním podaným proti rozhodnutí soudu prvního stupně, jímž byl ukládán společný trest za pokračování v trestném činu podle § 37a tr. zák., se nelze účinně domáhat změny výroku o vině v části, která je přejímána z dřívějšího pravomocného rozsudku zrušeného zčásti nebo v celém rozsahu v rámci ukládání společného trestu; tato skutková zjištění není odvolací soud oprávněn přezkoumávat, i když je odvolatel výslovně napadá“ (srov. rozh. č. 47/2006 Sb. rozh. trest.).]

Podle citovaného ustanovení § 37a tr. zák. platí, že v souvislosti s ukládáním společného trestu za další dílčí útok u pokračování v trestném činu soud zruší v dřívějším rozsudku výrok o vině o pokračujícím trestném činu a trestných činech spáchaných s ním v jednočinném souběhu, celý výrok o trestu, jakož i další výroky, které mají v uvedeném výroku o vině svůj podklad a znovu při vázanosti skutkovými zjištěními ve zrušeném rozsudku rozhodne o vině pokračujícím trestným činem včetně nového dílčího útoku, popř. o trestných činech spáchaných s ním v jednočinném souběhu, o společném trestu za pokračující trestný čin, který nesmí být mírnější, než trest uložený rozsudkem dřívějším, a případně i o navazujících výrocích, které mají ve výroku o vině svůj podklad.

Z tohoto ustanovení vyplývá, že soud rozhodující o společném trestu je vázán skutkovými zjištěními obsaženými v dřívějším rozsudku, tzn. tato skutková zjištění se bez dalšího stanou součástí jeho vlastních skutkových závěrů v novém rozsudku. Rovněž však z něho vyplývá, že soud rozhodující o společném trestu není vázán právním posouzením převzatých skutkových zjištění, ale je oprávněn a povinen je sám posuzovat, a to předně už z toho pohledu, zda jsou vůbec splněny právní podmínky pro posouzení činu jako pokračování v trestném činu ve smyslu § 89 odst. 3 tr. zák. a zda se skutečně jedná o jediný pokračující trestný čin. Jinak řečeno zkoumá, zda jsou splněny zákonné (hmotně

právní) podmínky pro ukládání společného trestu, včetně důsledku tohoto postupu ve vztahu k dřívějšímu pravomocnému rozhodnutí.

Z výčtu důvodů k podání dovolání (§ 265b tr. ř.) je zřejmé, že dovolání jako mimořádný opravný prostředek je určeno k nápravě taxativně vyjmenovaných vad procesně právních a hmotně právních. Dovoláním se tedy zásadně nelze domáhat jen přezkumu skutkových zjištění, a tudíž předmětem dovolacího přezkumu nemůže být ani správnost těch skutkových zjištění, kterými je pak vázán soud rozhodující o ukládání společného trestu.

Naproti tomu případné vady při ukládání společného trestu spočívající v tom, že byly nesprávně posouzeny hmotně právní podmínky pro jeho uložení, jakož i jiné vady právního posouzení skutku jako pokračujícího trestného činu mohou zakládat důvod dovolání předpokládaný ustanovením § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. Tyto vady lze uplatnit v dovolání podaném ovšem proti pravomocnému rozhodnutí, kterým byl ukládán společný trest (jsou-li splněny i další podmínky přípustnosti dovolání ve smyslu ustanovení § 265a tr. ř.). Dovoláním podaným proti tomuto rozhodnutí lze popřípadě uplatnit i jiné vady předpokládané jako důvod dovolání v ustanovení § 265b tr. ř., byť se vztahují třeba jen k dřívějšímu pravomocnému rozhodnutí, jež bylo zrušeno v souvislosti s uložením společného trestu, popřípadě k řízení mu předcházejícímu (např. dovolatel může uplatnit námitku, že v dřívější věci rozhodoval vyloučený soudce, může namítat porušení ustanovení o své přítomnosti v hlavním líčení v předchozí věci apod.). Tyto vady lze v uvažované situaci uplatnit toliko proti existujícímu pravomocnému rozhodnutí, tj. proti rozhodnutí, jímž byl pravomocně uložen společný trest a kterým došlo ke zrušení dřívějšího pravomocného rozhodnutí. Tímto způsobem lze tedy napravit případná pochybení, k nimž došlo v dříve pravomocně skončené věci, nikoliv však v rámci dovolacího řízení, jehož předmětem je rozhodnutí, které bylo později zrušeno (např. při ukládání společného trestu) a které už v době rozhodování o dovolání právně neexistuje. [K tomu srov. přiměřeně usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 7. 2006, sp. zn. 3 Tdo 766/2006, ze dne 29. 3. 2007, sp. zn. 11 Tdo 239/2007, příp. další.]

S ohledem na tyto skutečnosti Nejvyšší soud dospěl k závěru, že dovolání obviněného J. J. proti usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 30. 11. 2005, sp. zn. 5 To 92/2005, je přípustné. Obviněný uplatnil dovolací důvod obsažený v ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. a není již rozhodné, že výslovně nevznesl námitku nesprávného posouzení hmotně právní podmínky pro uložení společného trestu podle § 37a tr. zák., případně jiné vady právního posouzení skutku jako pokračujícího trestného činu ve smyslu ustanovení § 89 odst. 3 tr. zák. Ostatně nebylo by ani spravedlivé považovat podané dovolání v naznačené části za nepřípustné, zvláště když k popsané situaci došlo i v důsledku liknavého postupu soudu prvního stupně při předkládání spisu Nejvyššímu soudu s původním dovoláním, a také proto, že soudy obou stupňů pochybily právě v otázce právního posouzení skutku jako pokračujícího trestného činu ve smyslu citovaného ustanovení, jak na to ještě bude v další části odůvodnění poukázáno.

Nejvyšší soud rovněž shledal, že dovolání bylo podáno osobou oprávněnou [§ 265d odst. 1 písm. b), odst. 2 tr. ř.], v zákonné lhůtě, na místě, kde lze podání učinit (§ 265e odst. 1, 3 tr. ř.), a splňuje i obligatorní náležitosti obsahu dovolání podle § 265f odst. 1 tr. ř.

Vzhledem k tomu, že dovolání lze podat jen z důvodů uvedených v ustanovení § 265b tr. ř., musel Nejvyšší soud dále posoudit otázku, zda dovolání obviněného z jím namítaného dovolacího důvodu je opodstatněné.

Důvod dovolání podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. předpokládá, že rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotně právním posouzení. V mezích takto vymezeného dovolacího důvodu lze namítat, že skutek, jak byl soudem zjištěn, byl nesprávně právně kvalifikován jako trestný čin, ačkoliv o trestný čin nejde nebo jde o jiný trestný čin,

než kterým byl obviněný uznán vinným. Na podkladě tohoto dovolacího důvodu nelze proto přezkoumávat a hodnotit správnost a úplnost skutkových zjištění, na nichž je napadené rozhodnutí založeno, ani prověřovat úplnost provedeného dokazování a správnost hodnocení důkazů ve smyslu ustanovení § 2 odst. 5, 6 tr. ř., neboť tato činnost soudu spočívá v aplikaci ustanovení procesních, nikoliv hmotně právních. Vedle vad, které se týkají posouzení skutku, lze vytýkat též „jiné nesprávné hmotně právní posouzení". Rozumí se jím zhodnocení otázky, která nespočívá přímo v právní kvalifikaci skutku, ale v právním posouzení jiné skutkové okolnosti mající význam z hlediska hmotného práva. Východiskem pro posouzení existence dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. vždy bude popis skutku obsažený v příslušném výroku napadeného rozhodnutí ve věci samé.

Z pohledu uvedených východisek je patrné, že v souladu s deklarovaným dovolacím důvodem nebyly uplatněny ty námitky obviněného, v rámci nichž tvrdil, že soudy nezjistily (zejména ve vztahu ke skutku pod bodem V.) skutkový stav věci správně, neboť se náležitě nevypořádaly s námitkami uplatňovanými jednotlivými obviněnými v průběhu trestního řízení (např. k povinnostem řidičů nákladní dopravy, k časům uváděným v přepisu odposlechů apod.), že neprovedly všechny důkazy, které byly navrhovány (např. spisem o tzv. s. v akci H.), nebo že za situace, kdy nebylo bez pochybností zjištěno vytipované nákladní vozidlo a v důsledku toho ani jednoznačně určena výše škody, nebylo možné aplikovat kvalifikovanou skutkovou podstatu trestného činu loupeže, případně že soudy nesprávně hodnotily některé z provedených důkazů (např. usvědčující výpovědi spoluobviněného O. H. a výpovědi svědků z řad policistů ze sledovacího odboru).

Nejvyšší soud dospěl k závěru, že dovolatel v tomto rozsahu uplatnil námitky, jež jsou pouhou polemikou s tím, jak soudy hodnotily provedené důkazy a jak na základě nich zjistily skutkový stav věci. V žádném případě nejde o námitky, které by se týkaly otázky tzv. právního posouzení skutků, jež byly předmětem uvedeného trestního řízení; jde naopak o námitky, které jsou právně irelevantní, neboť stojí mimo rámec zákonného dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř.

Prostřednictvím takto vymezených výhrad se obviněný primárně domáhal změny skutkových zjištění ve svůj prospěch a teprve následně ze změny skutkových zjištění vyvozoval, že se žádného trestného činu nedopustil. Protože námitky skutkové nezakládají žádný z důvodů dovolání podle § 265b tr. ř., neexistuje ve vztahu k nim ani zákonná povinnost Nejvyššího soudu dovolání přezkoumat (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 7. 1. 2004, sp. zn. II. ÚS 651/2002, nález tohoto soudu ze dne 18. 11. 2004, sp. zn. III. ÚS 177/04 aj.).

Zásah do skutkových zjištění lze v rámci řízení o dovolání připustit jen tehdy, existuje li extrémní nesoulad mezi vykonanými skutkovými zjištěními a právními závěry soudu a učiní-li dovolatel (současně) tento nesoulad předmětem dovolání. V daném případě se však ani o takovou situaci nejednalo.

Pokud dovolatel poukázal i na údajné neshody v odůvodnění rozhodnutí Vrchního soudu v Olomouci, je třeba připomenout ustanovení § 265a odst. 4 tr. ř., podle něhož dovolání jen proti důvodům rozhodnutí není přípustné.

Za relevantní námitku nelze považovat ani námitku dovolatele, že soudy nepostupovaly podle § 40 odst. 1, 2 tr. zák. a neuložily mu trest pod spodní hranicí zákonné trestní sazby; ani takovou námitku totiž nelze podřadit pod žádný z dovolacích důvodů podle § 265b tr. ř.

Ve vztahu k výroku o trestu zákon stanoví dva dovolací důvody v § 265b odst. 1 písm. h) a i) tr. ř. Podle prvního z těchto důvodů lze podat dovolání, jestliže obviněnému byl uložen takový druh trestu, který zákon nepřipouští, nebo mu byl uložen trest ve výměře mimo trestní sazbu stanovenou v trestním zákoně na trestný čin, jímž byl uznán vinným. V posuzovaném případě byl obviněnému

uložen trest odnětí svobody, tedy takový druh trestu, který zákon připouští, a tento trest mu byl uložen ve výměře spadající do rámce trestní sazby stanovené v § 234 odst. 3 tr. zák. Námitka, že trest nebyl uložen podle § 40 odst. 1, 2 tr. zák., tedy obsahově nenaplňuje dovolací důvod stanovený v § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř.

Podle druhého z uvedených důvodů [§ 265b odst. 1 písm. i) tr. ř.] lze podat dovolání, jestliže bylo rozhodnuto o upuštění od potrestání nebo o upuštění od potrestání s dohledem, aniž byly splněny podmínky stanovené zákonem pro takový postup. Už z této citace je zřejmé, že tento dovolací důvod nijak nesouvisí s problematikou aplikace ustanovení § 40 odst. 1, 2 tr. zák., tj. s mimořádným snížením trestu odnětí svobody.

Chtěl-li obviněný námitku týkající se tohoto ustanovení zahrnout do dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., je třeba uvést, že ani ten není uvedenou námitkou obsahově naplněn. Jak již bylo výše uvedeno, podle tohoto ustanovení lze podat dovolání, jestliže rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotněprávním posouzení. Namítané nepoužití ustanovení § 40 odst. 1, 2 tr. zák. však zjevně není otázkou právního posouzení skutku, protože nemá žádný vztah k tomu, jak byl kvalifikován skutek, jímž byl obviněný uznán vinným. Nejde ani o „jiné hmotněprávní posouzení“, protože nemůže mít žádný vztah k výroku o trestu za stavu, kdy jsou výslovně stanoveny zvláštní dovolací důvody týkající se trestu. Připustit dovolání z důvodu „jiného nesprávného hmotněprávního posouzení“ proto, že nebylo použito ustanovení § 40 odst. 1, 2 tr. zák., by logicky zakládalo nutnost připustit dovolání i proto, že nebyla správně aplikována jakákoli další ustanovení vztahující se k rozhodování o trestu, tedy např. i ustanovení o účelu trestu (§ 23 tr. zák.), o výměře trestu (§ 31 až § 34 tr. zák.), o úhrnném a souhrnném trestu (§ 35 až § 37 tr. zák.), o podmíněném odsouzení (§ 58, § 59 tr. zák.) atd., a to by bylo v evidentním rozporu s koncepcí dovolání jako mimořádného opravného prostředku. Způsob, jímž zákonodárce vymezil dovolací důvody ve vztahu k rozhodování o trestu, vyjádřil přípustnost dovolání proti výroku o trestu jen tehdy, pokud byl uložen nepřípustný druh trestu nebo pokud byl uložen trest mimo sazbu nebo pokud trest vůbec nebyl uložen, protože bylo nesprávně upuštěno od potrestání, resp. od potrestání s dohledem.

Nejvyšší soud proto při přezkumu napadeného usnesení odvolacího soudu a jemu předcházejícího rozsudku soudu prvního stupně nepřihlížel k námitkám obviněného, které se týkaly otázky použití (resp. nepoužití) ustanovení § 40 odst. 1, 2 tr. zák. při ukládání trestu (obdobně již v usnesení Nejvyššího soudu ze dne 16. července 2002, sp. zn. 7 Tdo 356/2002). S ohledem na způsob rozhodnutí o dovolání obviněného se však touto otázkou nakonec stejně musel zabývat, jak ještě bude dále rozvedeno.

Pokud by obviněný uplatnil pouze tyto námitky, Nejvyšší soud by musel jeho mimořádný opravný prostředek ve smyslu § 265i odst. 1 písm. b) tr. ř. odmítnout jako podaný z jiného důvodu, než je uveden v § 265b tr. ř.

Obviněný ovšem spatřoval existenci dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. rovněž ve skutečnosti, že právní kvalifikace jeho jednání jako pomoci k trestnému činu loupeže (u skutku pod bodem II.) je nesprávná, neboť loupežného přepadení se přímo neúčastnil, na místě činu nebyl a o přepadení nevěděl. Se spoluobviněným O. H. a tedy i s uloupeným kamionem se setkal až s odstupem doby a mnoho kilometrů od místa přepadení, proto nemohl přistoupit k trestnému činu ve stadiu zmocňování se věci, tj. ve stadiu dokončování trestného činu loupeže, nýbrž až v okamžiku, kdy již ke zmocnění se věci pachateli trestného činu došlo. Za takové situace se u něho mohlo jednat nanejvýš o trestný čin nadržování, neboť poskytoval pachateli trestného činu pomoc až po dokončení jeho jednání a ve snaze umožnit mu uniknout trestnímu stíhání.

Z tohoto pohledu Nejvyšší soud musel konstatovat, že obviněný uplatnil dovolací důvod podle § 265b

odst. 1 písm. g) tr. ř. relevantně, neboť námitka týkající se nesprávného právního posouzení skutku by jej mohla založit; proto se dále zabýval otázkou, zda podané dovolání je v tomto směru opodstatněné. Jelikož shledal, že tomu tak je, přezkoumal za podmínek uvedených v § 265i odst. 3 tr. ř. zákonnost a odůvodněnost těch výroků rozhodnutí, proti nimž bylo dovolání (relevantně) podáno, v rozsahu a z důvodů uvedených v dovolání, jakož i řízení napadené části rozhodnutí předcházející. K vadám výroků, které nebyly dovoláním napadeny, přihlížel, jen pokud by mohly mít vliv na správnost výroků, proti nimž bylo podáno dovolání.

K závěru, že podané dovolání je v uvedeném ohledu důvodné, Nejvyšší soud dospěl na podkladě těchto skutečností:

Podle § 120 odst. 3 tr. ř. výrok rozsudku, jímž se obviněný uznává vinným, musí přesně označovat trestný čin, jehož se výrok týká, a to nejen zákonným pojmenováním a uvedením příslušného zákonného ustanovení, nýbrž i uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby skutek nemohl být zaměněn s jiným, jakož i uvedením všech zákonných znaků včetně těch, které odůvodňují určitou trestní sazbu. Ve skutkové větě výrokové části rozsudku tudíž musí být popsány všechny znaky skutkové podstaty daného trestného činu, a to slovním vyjádřením všech okolností, které v konkrétním případě vytváří znaky tohoto trestného činu. Popis skutku proto nemůže být libovolný, ale musí vyjadřovat všechny skutečnosti významné pro právní kvalifikaci.

O správné právní posouzení skutku se jedná tehdy, když popis skutku ve výroku rozsudku uvedený je v souladu s právní větou, obsahující formální zákonné znaky skutkové podstaty konkrétního trestného činu (a současně skutek dosahuje potřebný stupeň společenské nebezpečnosti). Naproti tomu o nesprávné právní posouzení se jedná v případě, že popis skutku vyjádřený ve skutkové větě výroku rozsudku bezezbytku neodpovídá formálním znakům použité skutkové podstaty trestného činu vyjádřeným v právní větě výroku. Z logiky věci plyne, že o nesprávné právní posouzení skutku by se jednalo též v případě, kdy sice skutková věta i právní věta výroku jsou v souladu, avšak skutek nedosahuje potřebného stupně společenské nebezpečnosti.

Z tzv. právní věty výroku o vině rozsudku soudu prvního stupně se podává, že soud považoval za naplněné ty znaky trestného činu „loupeže podle § 234 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 tr. zák. ve stadiu přípravy podle § 7 odst. 1 tr. zák. (body II. a V.)“, které spočívají v tom, že obviněný „dopustil se jednání pro společnost nebezpečného, které záleží v pomoci a úmyslném vytváření podmínek pro to, aby proti jinému užil násilí nebo pohrůžky bezprostředního násilí v úmyslu zmocnit se cizí věci, spáchal takový čin jako člen organizované skupiny a způsobil takovým činem škodu velkého rozsahu, když nedošlo k pokusu ani dokonání trestného činu“ (srov. str. 10 a 8 rozsudku krajského soudu).

Už z této citace zmíněných pasáží odsuzujícího rozsudku je zřejmý rozpor mezi tzv. právní větou a použitou právní kvalifikací. Zatímco v právní větě se o „pomoci“ hovoří, v právní kvalifikaci se ustanovení § 10 odst. 1 písm. c) tr. zák., jak by bylo logické, vůbec neobjevuje. Je tomu tak přesto, že v rozsudku Vrchního soudu v Olomouci ze dne 8. 12. 2004, sp. zn. 5 To 110/2004, byl skutek dovolatele v bodě II. právně kvalifikován jako trestný čin loupeže podle § 234 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zák., a to jako pomocníka ve smyslu § 10 odst. 1 písm. c) tr. zák., a také přesto, že soud prvního stupně postupoval podle ustanovení § 37a tr. zák.

Uvedená nepřesnost však není natolik závažná a sama o sobě by nebyla důvodem pro postup dovolacího soudu podle § 265k odst. 1, 2 tr. zák. Soud prvního stupně se ovšem dopustil v souvislosti s použitou právní kvalifikací a při postupu podle § 37a tr. zák. daleko závažnějšího pochybení, které odvolací soud nenapravil (a které uniklo pozornosti i dovolateli a státnímu zástupci). Přestože dovolatel dále rozvedenou vadu nenamítl, takže Nejvyšší soud s ohledem na ustanovení § 265i odst. 3 tr. ř. neměl ani důvod se jí zabývat, přesto tak s ohledem na její závažnost a v zájmu komplexního

posouzení celé věci učinil.

V této souvislosti a v návaznosti na již výše citované ustanovení § 37a tr. zák. („… soud … rozhodne o vině pokračujícím trestným činem včetně nového dílčího útoku …“) je třeba zmínit i ustanovení § 89 odst. 3 tr. zák. Podle něho pokračováním v trestném činu se rozumí takové jednání, jehož jednotlivé dílčí útoky vedené jednotným záměrem naplňují stejnou skutkovou podstatu trestného činu, jsou spojeny stejným nebo podobným způsobem provedení a blízkou časovou souvislostí a v předmětu útoku.

Pokračování v trestném činu je tak vymezeno čtyřmi znaky, které musí být současně dány:
a) útoky musí naplňovat stejnou skutkovou podstatu,
b) musí být vedeny jednotným záměrem (subjektivní souvislost),
c) musí být spojeny stejným nebo podobným způsobem provedení a
d) blízkou časovou souvislostí a v předmětu útoku (objektivní souvislost).

Základní podmínkou pokračování v trestném činu tedy je, že pachatel dílčími útoky uskutečňuje určitý trestný čin. Naplňují-li dílčí útoky stejnou skutkovou podstatu trestného činu, může se jednat dílem o skutkovou podstatu základní a dílem o skutkovou podstatu kvalifikovanou, nebo může jít zčásti o trestný čin dokonaný a zčásti o nedokonaný, např. ve stadiu pokusu, případně ve stadiu přípravy (srov. rozhodnutí č. 35/1961 a č. 15/1996-I. Sb. rozh. trest.). Škody způsobené pokračováním v trestném činu se sčítají (obdobně se sčítá i prospěch), což může být u trestných činů, u nichž znakem skutkové podstaty je škoda na majetku, důležitá skutečnost z hlediska naplnění jak základní skutkové podstaty, tak okolnosti podmiňující použití vyšší trestní sazby (srov. rozhodnutí č. 51/1979 a č. 22/1990 Sb. rozh. trest.).

Pokračování v trestném činu je však vyloučeno, jestliže některé dílčí útoky jsou spáchány ve formě pachatelství či spolupachatelství a některé ve formě účastenství, protože u účastenství naplnil organizátor, návodce nebo pomocník jinou skutkovou podstatu trestného činu (srov. již citované rozhodnutí č. 22/1990 Sb. rozh. trest.). V takovém případě ani není možné škody (příp. prospěch) sčítat.

Z uvedeného je zřetelné, že soudy obou stupňů pochybily, pokud oba shora popsané útoky dovolatele (pod body II. a V.) právně kvalifikovaly jako jediný pokračující trestný čin loupeže podle § 234 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 tr. zák. ve stadiu přípravy podle § 7 odst. 1 tr. zák.

Současně je však třeba dodat, že při přesvědčení soudů, že z hlediska právní kvalifikace je na místě posouzení každého útoku jako loupeže, by z jejich strany respektování výše uvedených zásad ve vztahu k ustanovení § 89 odst. 3 tr. zák. ani nebylo možné. Již v původním rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 9. 6. 2004, sp. zn. 40 T 2/2004, bylo totiž jednání dovolatele právně posouzeno jako jediný pokračující trestný čin loupeže podle § 234 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 tr. zák. ve stadiu přípravy podle § 7 odst. 1 tr. zák., takže právní kvalifikace prvního útoku jako pomoci k trestnému činu loupeže podle § 10 odst. 1 písm. c) tr. zák. k § 234 odst. 1, odst. 2 písm. a), b) tr. zák. a druhého útoku jako trestného činu loupeže podle § 234 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 tr. zák. ve spolupachatelství podle § 9 odst. 2 tr. zák. ve stadiu přípravy podle § 7 odst. 1 tr. zák. by byla v evidentním rozporu se zásadou zákazu reformationis in peius (srov. § 259 odst. 4, resp. § 264 odst. 2 tr. ř.).

Řešením popsané situace je i způsob zvolený v tomto rozhodnutí Nejvyššího soudu.

K tomu je ale zapotřebí nejprve uvést, že trestného činu loupeže podle § 234 odst. 1 tr. zák. se dopustí ten, kdo proti jinému užije násilí nebo pohrůžky bezprostředního násilí v úmyslu zmocnit se cizí věci. Kvalifikované skutkové podstaty podle odst. 2 písm. a) se pachatel dopustí, spáchá-li čin

uvedený v odstavci 1 jako člen organizované skupiny, podle odst. 2 písm. b) způsobí-li takovým činem těžkou újmu na zdraví nebo značnou škodu, a podle odst. 3 způsobí-li činem uvedeným v odstavci 1 škodu velkého rozsahu nebo smrt.

Z uvedené zákonné citace je zřejmé, že objektem trestného činu loupeže je jednak osobní svoboda a jednak majetek, jehož se chce pachatel zmocnit. Objektivní stránka pak záleží v použití násilí nebo pohrůžky bezprostředního násilí jakožto prostředků k překonání kladeného nebo očekávaného odporu napadené osoby.

Trestný čin loupeže je úmyslným trestným činem, přičemž úmysl pachatele se musí vztahovat jak k násilnému jednání, jímž chce pachatel překonat nebo znemožnit odpor oběti, pro který se jinak nemůže věci zmocnit, tak k tomu, aby se zmocnil cizí věci.

Aniž by ve vztahu k posuzované trestní věci a zejména dovolateli bylo zapotřebí podrobněji rozvádět zákonné pojmy „násilí“ či „pohrůžka bezprostředního násilí“, je třeba zdůraznit, že násilí nebo pohrůžka bezprostředního násilí jsou prostředkem ke zmocnění se cizí věci, z čehož vyplývá, že musí předcházet zmocnění se věci. V rámci úvah o naplnění subjektivní stránky tohoto trestného činu je rovněž třeba posuzovat úmysl pachatele ve vztahu jak k násilnému jednání (kterým chce působit na vůli napadeného a překonat nebo znemožnit jeho odpor), tak k tomu, aby se zmocnil cizí věci, přičemž zásadní význam tu má bezprostřední časová návaznost úmyslného jednání pachatele směřujícího ke zmocnění se cizí věci na jím užité násilí nebo pohrůžku bezprostředního násilí (srov. rozhodnutí pod č. 30/1981 Sb. rozh. trest.).

Podrobněji je však třeba rozvést zákonný pojem „člen organizované skupiny“. Podle soudní praxe se organizovanou skupinou rozumí sdružení více osob, v němž je provedeno určité rozdělení úloh mezi jednotlivé členy a jehož činnost se v důsledku toho projevuje určitou plánovitostí a koordinovaností a jímž se spáchání činu usnadňuje a zvyšuje se pravděpodobnost dosažení sledovaného cíle (srov. rozhodnutí č. 53/1976-II. Sb. rozh. trest.). Skupina nemusí mít trvalejší charakter a tímto způsobem lze spáchat i ojedinělý, jednorázový trestný čin. Nevyžaduje se ani výslovné přijetí za člena skupiny nebo výslovné přistoupení ke skupině (postačí, aby se pachatel do skupiny fakticky včlenil a aktivně se na její činnosti podílel). Musí však jít o nejméně tříčlenné sdružení trestně odpovědných osob, jejichž vzájemná součinnost na realizování trestné činnosti vykazuje takovou míru plánovitosti jejího průběhu a tomu odpovídající koordinaci úloh jednotlivých účastníků, aby tyto okolnosti zvyšovaly pravděpodobnost úspěšného provedení trestného činu loupeže a tím i jeho nebezpečnost pro společnost (srov. rozhodnutí č. 45/1986 Sb. rozh. trest.).

Z hlediska úvah o kvalifikovaných skutkových podstatách trestného činu loupeže je třeba zmínit i ustanovení § 89 odst. 11 tr. zák., podle něhož se značnou škodou rozumí škoda dosahující částky nejméně 500.000,- Kč a škodou velkého rozsahu škoda dosahující částky nejméně 5.000.000,- Kč.

Konečně je třeba uvést, že pachatelem trestného činu podle § 9 odst. 1 tr. zák. je ten, kdo trestný čin spáchal sám, a podle § 9 odst. 2 tr. zák. je spolupachatelem, kdo trestný čin spáchal společným jednáním dvou nebo více osob. Čin každého ze spolupachatelů se posuzuje tak, jako by ho spáchal sám.

Naproti tomu za účastníka na dokonaném trestném činu nebo jeho pokusu se podle § 10 odst. 1 tr. zák. považuje, kdo a) úmyslně spáchání trestného činu zosnoval nebo řídil (organizátor), b) navedl jiného k spáchání trestného činu (návodce), c) poskytl jinému pomoc k spáchání trestného činu, zejména opatřením prostředků, odstraněním překážek, radou, utvrzováním v předsevzetí, slibem přispět po trestném činu (pomocník).

Pomocník úmyslně umožňuje nebo usnadňuje jinému (hlavnímu pachateli) spáchání trestného činu,

čímž mu pomáhá nebo ho podporuje, a to ještě před spácháním činu nebo v době činu, jestliže došlo alespoň k pokusu trestného činu. Formy pomoci uvádí trestní zákon pouze demonstrativně. Rozlišuje se pomoc fyzická a psychická (intelektuální). Fyzickou pomocí je např. opatření prostředků, odstranění překážek apod., naproti tomu za psychickou pomoc se považuje rada, utvrzování v předsevzetí, slib přispět po trestném činu apod. (srov. k tomu např. rozhodnutí č. 45/1963 Sb. rozh. trest.).

V ustanovení § 10 odst. 1 tr. zák. je vyslovena zásada akcesority účastenství, tedy závislosti jevu akcesorního na jevu jiném, jinými slovy závislosti některé z forem účastenství a jejich trestnosti na trestném činu přímého pachatele (srov. rozhodnutí č. 61/1994 Sb. rozh. trest.). Jestliže je účastenství ovládáno zásadou akcesority (tj. závislostí účastníka na hlavním pachateli), jde o podpůrnou formu trestné činnosti, která vždy předpokládá trestní odpovědnost hlavního pachatele (jiné osoby), od níž se odvíjí. Je podmíněna i tím, do jakého stadia se z hlediska vývojových stádií trestného činu trestná činnost hlavního pachatele dostala při uskutečňování jeho úmyslu spáchat trestný čin. Zásada akcesority účastenství tedy znamená, že postavení osoby, která trestný čin organizovala, ke spáchání navedla nebo k němu pomáhala (§ 10 odst. 1 tr. zák.), tj. zda bude či nebude účastníkem, závisí na trestní odpovědnosti hlavního pachatele.

Především z těchto zákonných hledisek se soudy obou stupňů právním posouzením skutku zjištěného u dovolatele pod bodem II. blíže nezabývaly. Jejich závěry o použité právní kvalifikaci jak z důvodů již výše zmíněných, tak i z důvodů dále rozvedených nejenže vzbuzují pochybnosti, ale jsou navíc rozporuplné, nepřesvědčivé a v důsledku toho i nesprávné.

Již shora bylo vyloženo, proč oba dílčí útoky (skutky), jimiž byl dovolatel uznán vinným, nelze považovat za jediný pokračující trestný čin loupeže podle § 234 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 tr. zák. ve stadiu přípravy podle § 7 odst. 1 tr. zák. Při zaměření pozornosti na tyto skutky jednotlivě je evidentní, že z popisu skutku pod bodem II. v tzv. skutkové větě výroku o vině rozsudku soudu prvního stupně rozhodně nelze dovodit, že by se obviněný J. J. na loupeži aktivně podílel, tedy že by proti jinému užil násilí nebo pohrůžky bezprostředního násilí v úmyslu zmocnit se cizí věci. To ostatně nezjistil ani krajský soud v původním odsuzujícím rozsudku a ani odvolací soud v navazujícím rozsudku, jímž dovolatele uznal vinným trestným činem loupeže podle § 234 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zák., a to jako pomocníka ve smyslu § 10 odst. 1 písm. c) tr. zák. Učinil tak přesto, že určité nedostatky v popisu skutku shledal (srov. str. 34 jeho odůvodnění), čímž měl na mysli nedostatečný popis jednání, jakým se na trestné činnosti podílel obviněný J. (tamtéž). Současně však dovodil, že nebylo možno skutková zjištění … rozšířit v neprospěch obviněného J., neboť jakýkoliv zásah v tomto směru by byl nezákonný (stále tamtéž). Tyto výhrady mu ovšem nezabránily v úvaze, že podíl obviněného J. … byl zřejmě podstatně výraznější, než by odpovídalo roli pomocníka ve smyslu § 10 odst. 1 písm. c) tr. zák. a blížil se spíše roli spolupachatele (srov. str. 35 odůvodnění rozsudku). Odvolací soud byl však vázán procesní situací, kdy … nemohlo dojít ke zhoršení pozice obviněného J. ohledem na absenci odvolání státního zástupce (tamtéž).

Z uvedených citací je zřejmé, že soud druhého stupně nepříliš přesvědčivě odůvodnil, na základě jakých skutečností dospěl k závěru, že jednáním popsaným pod bodem II. v tzv. skutkové větě výroku o vině rozsudku soudu prvního stupně obviněný J. J. naplnil jako pomocník ve smyslu § 10 odst. 1 písm. c) tr. zák. všechny formální znaky skutkové podstaty trestného činu loupeže podle § 234 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zák. V tomto směru je naopak zapotřebí přisvědčit argumentaci podaného dovolání, že způsob, jakým bylo jednání odvolatele v uvedené skutkové větě popsáno, pro správnost takové právní kvalifikace nesvědčí. Vždyť soudy nezjistily, že by se dovolatel loupežného přepadení přímo zúčastnil, že by byl na místě činu a že by o přepadení předem věděl. Z popisu skutku ve vztahu k odvolateli naopak vyplývá, že se setkal se spoluobviněným O. H. a tedy i s uloupeným kamionem až s odstupem doby a mnoho kilometrů od místa přepadení (srov. „odcizené nákladní vozidlo bylo obviněným O. H. za pomoci obviněného J. J. odvezeno i se zbožím do objektu bývalého cukrovaru ve

S. M., kde obviněný J. J. domluvil odbyt, a později odstaveno … přičemž z kamionu odcizili zboží … vybrali ve S. …“).

V této souvislosti Nejvyšší soud zdůrazňuje, že zhojení vady skutkové věty cestou odůvodnění, jak se o to pokusil především soud druhého stupně, nelze považovat za dostačující; v daném případě se totiž nejednalo o bližší rozvedení skutkové věty odsuzujícího výroku v odůvodnění uvedených rozhodnutí, nýbrž o konstatování něčeho (znaku skutkové podstaty), co v samotném výroku ani rámcově uvedeno nebylo. Odůvodnění je přitom třeba pojímat jako vyložení (demonstraci) myšlenkových úvah, jež vedly k výroku rozhodnutí, přičemž právě v něm (jeho skutkové větě) musí být znaky skutkové podstaty výslovně obsaženy tak, aby samotný výrok mohl se zřetelem k ní, tedy k jejímu zákonnému vymezení, co do své určitosti obstát (srov. nález Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 565/2002, IV. ÚS 182/04 a další).

Řádné odůvodnění soudních rozhodnutí je přitom považováno za esenciální podmínku ústavně konformního rozhodnutí vylučujícího libovůli v rozhodování. Jinými slovy, pokud z odůvodnění rozhodnutí obecného soudu nevyplývá vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé, pak takové odůvodnění nevyhovuje zákonným hlediskům a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv trestně stíhané osoby, která má nárok na to, aby její věc byla spravedlivě posouzena (srov. nález Ústavního soudu ze dne 25. 4. 2005, sp. zn. I. ÚS 125/04 aj.).

Jak již bylo naznačeno v předchozích odstavcích, pomoc podle § 10 odst. 1 písm. c) tr. zák. je úmyslná podpora pachatele, která přichází v úvahu jak před činem, tak i při činu. Otázkou je, zda pomoc není ve výjimečných případech možná i po dokonání trestného činu, avšak před jeho dokončením. Zvláště pak je tato otázka významná v případech, když trestný čin přesahuje okamžik dokonání, tedy pokud je charakterizován nejen jednáním, ale ještě úmyslem směřujícím k dalšímu následku, jako je tomu právě u loupeže.

Podle právního názoru publikovaného pod č. 1/1980 Sb. rozh. trest. jestliže pachatel přistoupí k činu po uskutečnění násilí ve stadiu zmocňování se věci, tj. ve stadiu dokončování trestného činu loupeže podle § 234 odst. 1 tr. zák., jde o pomoc k tomuto trestnému činu podle § 10 odst. 1 písm. c) tr. zák. k § 234 odst. 1 tr. zák., a nikoli o spolupachatelství loupeže, ani o spolupachatelství krádeže. V souvislosti s tím je třeba poukázat i na rozhodnutí č. 34/1968 Sb. rozh. trest., podle něhož spolupachatelství je možné jak ve stadiu pokusu, tak i ve stadiu spáchání trestného činu. Nejde však již o spolupachatelství, byla-li společná činnost uskutečněná až po dokonání trestného činu, tzn. po naplnění jeho znaků, třebas skutek ještě pokračoval ve stadiu, které lze zahrnout pod pojem dokončení.

Ve vztahu k posuzované věci je třeba zdůraznit, že o pomoc k trestnému činu loupeže podle § 10 odst. 1 písm. c) tr. zák. k § 234 odst. 1 tr. zák. by šlo v případě, že by pomocník jednal způsobem příkladmo vymezeným v ustanovení § 10 odst. 1 písm. c) tr. zák., a to buďto před činem pachatele loupeže, v době činu nebo ve fázi jeho dokončování. V těchto souvislostech je na místě znovu připomenout, že pachatel trestného činu loupeže užívá násilí nebo pohrůžky bezprostředního násilí v úmyslu zmocnit se cizí věci. Uvedený trestný čin je tudíž dokončen tehdy, když pachatel uskuteční tento úmysl (zmocní se cizí věci). Do této fáze může být jednání dalšího pachatele (odlišného od hlavního pachatele – osoby, která užila násilí nebo pohrůžky bezprostředního násilí s popsaným úmyslem) přispívající ke zmocnění se cizí věci posouzeno jako pomoc k trestnému činu loupeže (pochopitelně za předpokladu znalosti toho, za jakých okolností k realizaci tohoto úmyslu dochází). Z toho a contrario vyplývá, že zmocnil-li se již pachatel za užití násilí nebo pohrůžky bezprostředního násilí cizí věci (trestný čin loupeže dokončil), nemůže být následně navazující podpůrné jednání další osoby považováno za pomoc k uvedenému trestnému činu.

V daném případě je třeba ze skutkových zjištění popsaných v původním rozhodnutí odvolacího soudu a posléze v novém rozhodnutí soudu prvního stupně v bodě II. dovodit, že přímí pachatelé loupeže, tj. obvinění I. H. a O. H. se za použití násilí a pod pohrůžkou bezprostředního násilí zmocnili kamionu značky Mercedes Benz, s přívěsem, majitele společnosti C. V., a. s., s nákladem 16.754 kg cukru a 28 palet EUR v hodnotě 303.866,- Kč, jakož i věcí řidiče kamionu J. B. v hodnotě 15.250,- Kč, již na silnici za obcí V. Tím na uvedeném místě loupež dokonali, neboť zmocněním se cizích věcí si vytvořili možnost s nimi nakládat podle své vůle, to za současného vyloučení oprávněné osoby. Na tom nic nemění ani navazující zjištění, že kamion i s věcmi obviněný O. H. následně převezl do objektu bývalého cukrovaru ve S. M. Z hlediska dokončení trestného činu loupeže totiž nemůže být určující okamžik, kdy jsou takové věci přepraveny na jiné (z pohledu pachatelů bezpečné) místo.

Je-li z popisu skutku současně zřejmé, že obviněný J. J. k popsanému jednání přistoupil až v okamžiku, když kamion s věcmi byl přepravován z místa činu na jiné místo (navíc jen tím, že jel se svým vozidlem před kamionem), pak je evidentní, že nepřistoupil k trestnému činu ve stadiu zmocňování se věci, tj. ve stadiu dokončování trestného činu loupeže, ale až v okamžiku, kdy již ke zmocnění věci pachateli tohoto trestného činu došlo. Pokud ze žádného z provedených důkazů nevyplynulo, že by dovolatel o loupežném přepadení kamionu a o této své roli na celkovém jednání dopředu věděl (provedené důkazy naopak svědčí pro jeho obhajobu, že se na cestu vydal až následně po telefonické výzvě obviněného M. J. a k jeho prvnímu telefonickému kontaktu s obviněným O. H. došlo až po přepadení kamionu), pak při uvedeném skutkovém zjištění nemohlo být toto jeho jednání soudy právně kvalifikováno jako pomoc k trestnému činu loupeže podle § 10 odst. 1 písm. c) tr. zák. k § 234 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zák. (srov. původní rozsudek Vrchního soudu v Olomouci ze dne 8. 12. 2004, sp. zn. 5 To 110/2004).

Ovšem ani za situace, kdy skutková zjištění učiněná soudy prvního a druhého stupně nejsou zcela v souladu se zákonnými znaky uvedeného trestného činu, neznamená to ještě, že takové jednání obviněného nevykazuje zákonné znaky žádného trestného činu. V úvahu by mohla přicházet například právní kvalifikace jako trestného činu podílnictví podle § 251 odst. 1 písm. a), odst. 2 tr. zák., nebo jako trestného činu nadržování podle § 166 odst. 1 tr. zák.

U obou uvedených trestných činů se vyžaduje úmyslné zavinění a právě podle úmyslu pachatele je třeba tyto trestné činy odlišovat. Je-li ten, kdo věc ukrývá nebo převádí na jiného, veden úmyslem umožnit pachateli (hlavního trestného činu) uniknout trestnímu stíhání, jde o trestný čin nadržování podle § 166 odst. 1 tr. zák., nikoliv o trestný čin podílnictví podle § 251 odst. 1 písm. a), odst. 2 tr. zák. (srov. přiměřeně rozhodnutí č. 29/1979 a č. 42/1979 Sb. rozh. trest.).

Skutková zjištění učiněná soudy ve vztahu k dovolateli pod bodem II. rozsudečného výroku svědčí pro závěr o úmyslu obviněného J. J. umožnit pachatelům trestného činu loupeže uniknout trestnímu stíhání. Již shora bylo uvedeno, že loupežného přepadení se přímo neúčastnil, na místě činu nebyl a o přepadení kamionu s nákladem věcí nevěděl; jestliže se setkal se spoluobviněným O. H. a tedy i s uloupeným kamionem až s odstupem doby a mnoho kilometrů od místa přepadení, pak nepřistoupil k trestnému činu ve stadiu zmocňování se věci, tj. ve stadiu dokončování trestného činu loupeže, ale až v okamžiku, kdy již ke zmocnění se věci pachateli trestného činu došlo. Poté však poskytoval pachateli trestného činu loupeže pomoc a činil tak ve snaze umožnit mu uniknout trestnímu stíhání.

Nejvyšší soud proto akceptoval dovolací argumentaci obviněného, pokud se domáhal právní kvalifikace této části svého jednání (dílčího skutku) pouze jako trestného činu nadržování podle § 166 odst. 1 tr. zák. s tvrzením, že poskytoval pachatelům uvedeného trestného činu pomoc v uvedeném úmyslu až po dokončení jejich jednání.

Obdobně Nejvyšší soud akceptoval dovolací argumentaci obviněného ve vztahu ke skutku popsanému pod bodem V., ovšem jen v té části, pokud se domáhal právní kvalifikace této části svého

jednání podle mírnějšího ustanovení trestního zákona. Již shora bylo totiž vyloženo, že pod uplatněný dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. nelze podřadit ty námitky obviněného, v rámci nichž tvrdil, že soudy nezjistily skutkový stav věci správně, neboť se náležitě nevypořádaly s námitkami uplatňovanými jednotlivými obviněnými v průběhu trestního řízení, že neprovedly všechny důkazy, které byly navrhovány, nebo že za situace, kdy nebylo bez pochybností zjištěno vytipované nákladní vozidlo a v důsledku toho ani jednoznačně určena výše škody, nebylo možné aplikovat kvalifikovanou skutkovou podstatu trestného činu loupeže, případně že soudy nesprávně hodnotily některé z provedených důkazů.

Soud prvního stupně odůvodnil celkově použitou právní kvalifikaci jednání dovolatele jako trestného činu loupeže podle § 234 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 tr. zák. spáchaného ve stadiu přípravy podle § 7 odst. 1 tr. zák. na str. 45 a 46 svého rozhodnutí a odvolací soud tomuto právnímu závěru přisvědčil (str. 31 a 32 jeho rozhodnutí). Že tak oba soudy učinily nejen nepřesvědčivě, ale především nesprávně a v rozporu se zákonem, bylo již výše vyloženo.

Ve shodě s odvolatelem i státním zástupcem je Nejvyšší soud přesvědčen, že dílčí skutek popsaný pod bodem V. nelze u dovolatele právně posoudit ani podle odst. 3 § 234 tr. zák. Obviněnému sice nelze přisvědčit v jeho námitce, že mu nebylo známo, že úmyslem spoluobviněných bylo přepadení nákladního automobilu s nákladem, neboť ze skutkové věty odsuzujícího rozsudku vyplývá, že obviněný nejprve projel se spoluobviněným I. H. předpokládanou trasu vytipovaného vozidla a s touto trasou poté seznámil dalšího spoluobviněného O. H., avšak z téže skutkové věty rovněž vyplývá, že dovolateli jako jedinému ze spolupachatelů nebyla přislíbena odměna ve výši 100.000,- Kč na osobu. Nelze proto učinit závěr, že si mohl na jejím základě odhadnout alespoň orientačně cenu nákladu. Ani z odůvodnění odsuzujícího rozsudku přitom není patrná existence jakéhokoliv důkazu o vědomosti dovolatele, že náklad je složen z komponentů k počítačům, jejichž cena je enormně vysoká a dosahující škody velkého rozsahu (v té souvislosti je třeba vzít v úvahu, že hodnota nákladu v případě skutku popsaného pod bodem II., jehož se měl dovolatel dopustit necelých pět měsíců předtím, činila pouze 303.866,- Kč).

Především to jsou okolnosti, které nesvědčí pro závěr o vědomosti dovolatele způsobit škodu velkého rozsahu (§ 89 odst. 11 tr. zák.). Současně tak ani nejsou splněny okolnosti vymezené ustanovením § 88 odst. 1 tr. zák. a podmiňující použití vyšší trestní sazby též podle odst. 3 § 234 tr. zák.

Z těchto podstatných důvodů Nejvyšší soud z podnětu dovolání obviněného J. J. podle § 265k odst. 1, 2 tr. ř. zrušil usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 30. 11. 2005, sp. zn. 5 To 92/2005, a rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 16. 6. 2005, sp. zn. 40 T 2/2004, jakož i těmto rozhodnutím předcházející rozsudek Vrchního soudu v Olomouci ze dne 8. 12. 2004, sp. zn. 5 To 110/2004, v celé odsuzující části tohoto obviněného se týkající. Současně podle § 265k odst. 2 tr. ř. zrušil také další rozhodnutí na zrušené části rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

Vzhledem k tomu, že pochybení soudu prvního i druhého stupně spočívalo jen v nesprávném a v neúplném vyhodnocení okolností rozhodných pro právní kvalifikaci jednání obviněného, Nejvyšší soud podle § 265m odst. 1 tr. ř. sám ve věci rozhodl tak, že obviněného J. J. uznal vinným v bodě A. (původně bod II.) trestným činem nadržování podle § 166 odst. 1 tr. zák. a v bodě B. (původně bod V.) trestným činem loupeže podle § 234 odst. 1, odst. 2 písm. a), b) tr. zák. ve stadiu přípravy podle § 7 odst. 1 tr. zák.

Nejvyšší soud uznal dovolatele vinným v souladu s tím, jak oba skutky zjistily soudy prvního a druhého stupně. Učinil tak s vědomím toho, že popisy skutků (zejména v bodě A.) sice nejsou zcela perfektní, musel však při svém rozhodnutí respektovat jak ustanovení § 265m odst. 1 tr. ř., tak ustanovení § 220 odst. 1 tr. ř. Při takovém postupu nemůže být pochyb o tom, že totožnost skutku je

vzhledem k naprosto stejně popsanému jednání odvolatele v bodě A. (ve výroku rozsudku tučně zvýrazněno) zachována i pro skutkovou podstatu trestného činu nadržování podle § 166 odst. 1 tr. zák.

V návaznosti na postup podle § 265k odst. 1, 2 tr. ř. a po novém rozhodnutí o vině dovolatele ve smyslu § 265m odst. 1 tr. ř. se Nejvyšší soud musel zabývat i okolnostmi rozhodnými pro stanovení druhu a výměry trestu, který je třeba obviněnému J. J. za činy, jimiž byl uznán vinným, uložit. Vzal přitom v úvahu jak skutečnosti, které ve svých rozhodnutích hodnotily již soudy prvního a druhého stupně (na jejich odůvodnění se pro stručnost odkazuje), tak nové skutečnosti, které vyplynuly z doplněného dokazování při veřejném zasedání před dovolacím soudem (jednalo se především o zprávu orgánů Vězeňské služby ČR obsahující velice příznivé hodnocení obviněného za dobu dosavadního výkonu trestu odnětí svobody), a přihlédl i k účelu trestu a zákonným hlediskům rozhodným pro druh a výměru trestu ve smyslu § 23 odst. 1 a § 31 odst. 1, 2 písm. a), c) tr. zák. Pro případné mimořádné snížení trestu odnětí svobody podle § 40 odst. 1, event. odst. 2 tr. zák. však zákonné podmínky neshledal.

V rámci zákonné trestní sazby podle § 234 odst. 2 tr. zák., která činí pět až dvanáct let, Nejvyšší soud uložil obviněnému s použitím § 35 odst. 1 tr. zák. úhrnný trest odnětí svobody v trvání šesti roků a šesti měsíců, tedy ještě v první čtvrtině této sazby (s ohledem na jeho délku jde ze zákona o trest nepodmíněný).

Pro výkon trestu Nejvyšší soud zařadil obviněného podle § 39a odst. 2 písm. c) tr. zák. do věznice s ostrahou, neboť trest mu byl uložen za úmyslné trestné činy a nejsou zároveň splněny podmínky pro umístění do věznice s dozorem nebo se zvýšenou ostrahou. Pro případné použití ustanovení § 39a odst. 3 tr. zák. a zařazení obviněného do mírnějšího typu věznice Nejvyšší soud zákonné podmínky neshledal.

Při shora popsaném způsobu rozhodnutí Nejvyšší soud zvažoval i případnou aplikaci § 261 tr. ř. ve vztahu k ostatním obviněným. Nedospěl však k závěru, že by důvod, z něhož rozhodl ve prospěch dovolatele, prospíval také některému ze spoluobviněných.

Na rozdíl od soudů prvního a druhého stupně Nejvyšší soud o uplatněných nárocích poškozené Č. p., a. s., poškozeného J. B. a poškozené F. C., s. r. o., ve vztahu k obviněnému J. J. nerozhodoval, a to ani jejich odkázáním na řízení ve věcech občanskoprávních. Je to odůvodněno tím, že tito poškození nárok na náhradu škody sice uplatňovat mohli, ne však vůči jmenovanému obviněnému s ohledem na jeho roli v obou skutcích, která byla vyjádřena výše uvedenou právní kvalifikací. Již soud prvního stupně měl proto usnesením podle § 206 odst. 3 tr. ř. rozhodnout, že uvedené poškozené k hlavnímu líčení nepřipouští, neboť práva poškozených jim zřejmě nepřísluší.

Nejvyšší soud nerozhodoval ani o vazbě obviněného J. J., přestože podle § 265l odst. 4 tr. ř. platí, že vykonává-li se na obviněném trest odnětí svobody uložený mu původním rozsudkem a Nejvyšší soud k dovolání výrok o tomto trestu zruší, rozhodne zároveň o vazbě. Dovolací soud totiž okamžitě po zrušení výroku o uložení takového trestu odnětí svobody rozhodl znovu o vině obviněného, uložil mu nový úhrnný trest odnětí svobody a jeho výkon ihned nařídil. Dovolatel tak ve výkonu tohoto trestu plynule pokračuje.

© EPRAVO.CZ – Sbírka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- Nemajetková újma, nutná obrana (exkluzivně pro předplatitele)
- Opatrovník (zmocněnec) poškozeného (exkluzivně pro předplatitele)
- Právní styk s cizinou (exkluzivně pro předplatitele)
- Podjatost soudce
- Poškozený (exkluzivně pro předplatitele)
- Odejmutí věci soudci
- Přerušení výkonu trestu odnětí svobody
- Účinné vyšetřování (exkluzivně pro předplatitele)
- Nesprávný úřední postup
- Adhezní řízení
- Poučení o přípustnosti dovolání v trestním řízení (exkluzivně pro předplatitele)